

DIVADLO KOMEDIE

www.divadlokomedie.eu

V DIVADLE KOMEDIE SE OCITNETE V LABYRINTU LESA

VÝSTAVA: Oldřich Tichý - V labyrintu cesta / vernisáž 9. 5. 17.00hod

Oldřich Tichý vystavuje od 10. Května 2013 v prostorách Divadla Komedie tvorbu z poslední doby, která ho reprezentuje jako zralého tvůrce naprosto nezaměnitelného způsobu malířského vyjadřování.

Malíř Oldřich Tichý se narodil 15. září 1959 ve Zlíně, v letech 1974 – 1978 studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti a v letech 1980 – 1986 na Akademii výtvarných umění v Praze (prof. František Jiroudek). Žije a pracuje v Dojetřicích – Sázavě nad Sázavou.

Školu v Uherském Hradišti, i Akademii studoval v letech pro svobodu výtvarného projevu velmi nepříznivých. Přesto jeho generace vnesla do českého výtvarného umění nové impulzy v podobě přijetí osvobozujících premis postmoderny a vydala ve druhé polovině let osmdesátých řadu výrazných talentů, z nichž někteří se záhy sdužili ve známé skupině Tvrdohlaví.

Oldřich Tichý, který živě cítil obnovující dech postmoderny však zůstal solitérem. Soustavně hledal svou osobní cestu k malířství, o jehož smysluplnosti, tolik ve dvacátém století zpochybňované, byl pevně přesvědčen. Věděl, že obraz má stále sílu vypovídat o situaci člověka i světa, do kterého je postaven. Obraz je totiž dokonce schopen přijímat stále nové impulzy i z uměleckých projevů a tendencí, které ho popírají.

Jako každý, kdo absolvoval akademická studia i Oldřich Tichý, vědom si závratné i závazné tradice evropského malířství hledal pozici, místo z něhož by porozuměl současnému úkolu malíře. Jeho cesta k osobnímu způsobu vyjadřování je svým způsobem cestou zpět. Zpět před školení, zpět k prvotním prožitkům, zpět k prvním uviděním. Vyhradil si čas k cestě zpět k sobě, vlastně i zpět před umění. Tanula mu na mysli první setkání se světlem, prostorem, hmotou a tvarem. S vahou a strukturou přírodnin, prostých věcí a materiálů, ale i s obrysem kopců, hloubkou a šíří krajinných obzorů. Pod jeho rukama časem vznikaly i objekty jako by vyjmuté z každodenního shonu, objekty, sugerující, že byly původně snad věcmi k užitku, z dostupných materiálů venkova, ze dřeva, drátů či kousků železa.

Všechny tyto materiálové kvality věcí a jejich fragmentů či detailů, váhu, drsnost, hrubost či hladkost pak zachovává i autorova malba. Je uvolněná,

Pro více informací: Hana Románková, gsm: 702 074 055, e mail: romankova@divadlokomedie.eu,
DIVADLO KOMEDIE, Jungmannova 1, 110 00 Praha 1

emocionální, nicméně přesná, barevnost je převážně zemitá, autor s ní nakládá střídavě a uvážlivě. Tam kde divák předpokládá hmotné struktury shledá při bližším pohledu takřka lazurní malbu, tam, kde nejprve spatří pozadí obrazu jako pevnou zeď, se po chvíli propadá v prostoru, který nemá ani nahoře, ani dole. Tady malba skutečně znovu tvoří svět.

Věci každodennosti venkova v době Tichého mládí, ale i žité přítomnosti se postupně proměňují v jeho tvorbě ve znamení čehosi prazákladního, nejvnitřnějšího pro současnost již překrývaného závěsem technické civilizace, kde svět, život, kterého bychom se měli při plném vědomí dotýkat je, zaměňován za distancovanou informaci.

Před tvorbou Oldřicha Tichého si nutkavě uvědomujeme, že se tu nejedná o zpodobování předmětů, ale o poukazování k tomu, že svět je nositelem tajemství, nebo ještě spíše, že svět a život jsou tajemstvím nesený. Můžeme si uvědomit, že v každé věci, se kterou se potkáme, se skrývá nabídka nikoli definujícího vědění, ale rozumění.

Tichého obrazy vznikající ze stále nového přezkoumávání prostoru našeho pobytu mluví také o potřebě nalezení místa-domova, z jehož bezpečí je teprve možné rozumět řeči dimenzí, konečnosti i nekonečnosti. Teprve až po nalezení takového místa může člověk pohlédnout do závratnosti prostoru a času, který se nevyčerpává newtonovskou představou o pevných trojrozměrných objektech a prázdném prostoru. Jako by především umění, dříve než věda mohlo prostoupit pověstnou „dimenzionální zdí“ současné fyziky.

